

Súd: Okresný súd Žiar nad Hronom
Spisová značka: 27Csp/16/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120329762
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 04. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Štefan Juhás
ECLI: ECLI:SK:OSZH:2021:6120329762.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Žiar nad Hronom v konaní pred sudcom JUDr. Štefanom Juhásom v právnej veci žalobkyne: U. U., nar. X. X. XXXX, trvalý pobyt: U. XXX/XX, U. T., zast.: Advokátska kancelária JUDr. Peter Rybár, s. r. o., Kuzmányho 29, Košice, IČO: 47 234 466, proti žalovanej: POHOTOVOSTĚ, s. r. o., Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, zast.: JUDr. Katarína Hegedúšová, advokátka so sídlom v Bratislave, Majerníkova 3/A, o zaplatenie 811,54 € s prísl., takto

rozhodol:

I. Žalovaná je p o v i n n á zaplatiť žalobkyni sumu 100 € do troch dní od nadobudnutia právoplatnosti tohto rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti žalobu z a m i e t a .

III. Žalobkyni p r i z n á v a nárok na náhradu trov konania voči žalovanej v rozsahu 100 % z prisúdenej sumy.

odôvodnenie:

1. Žalobkyňa sa žalobou, postúpenou Okresnému súdu Žiar nad Hronom (ďalej len „okresný súd“ alebo „súd“) 4. 3. 2021 z Okresného súdu Banská Bystrica, domáhala uloženia povinnosti žalovanej zaplatiť jej sumu 811,54 €, zákonný úrok z omeškania vo výške 5 % p. a. z dlžnej sumy od 4. 7. 2020 do zaplatenia a trovy konania.

2. Žalobou uplatnený nárok odôvodnila žalobkyňa tým, že ako úspešná strana sporu sa na okresnom súde domáhala vydania bezdôvodného obohatenia od žalovanej v konaní vedenom pod sp. zn. 22C/233/2016, v ktorom jej okresný súd rozsudkom priznal bezdôvodné obohatenie vo výške 4 057,69 €. Uvedené rozhodnutie bolo potvrdené rozhodnutím Krajského súdu v Banskej Bystrici z 14. 6. 2017, sp. zn. 15Co/85/2017. Bezdôvodné obohatenie vzniklo na úkor žalobkyne tým, že okresný súd konštatoval porušenie práv na ochranu spotrebiteľa zo strany žalovanej v úverových zmluvách, ktoré medzi sebou uzavreli (XXXXXXXXXX z 9. 5. 2012, č. XXXXXXXXXXX z 15. 5. 2013, č. XXXXXXXXXXX z 7. 5. 2014 a č. XXXXXXXXXXX z 6. 6. 2014). Žalobkyňa si preto uplatňuje primerané finančné zadostučinenie v súlade s ust. § 3 ods. 5 z. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZOS“). Jeho výšku (20 % z priznanej sumy bezdôvodného obohatenia) považuje za primeranú, s poukazom na neprijateľné konanie žalovanej, ku ktorému došlo už pri uzavretí zmlúv a následne to vyústilo do náročného súdneho konania, v ktorom žalobkyňa ako spotrebiteľ obhajovala svoje práva. Zároveň si uplatňuje aj zákonný úrok z omeškania z dlžnej sumy, pretože ani napriek výzve, žalovaná doposiaľ neuhradila požadované primerané finančné zadostučinenie.

3. K žalobe priložila kópie rozsudkov okresného a krajského súdu, predžalobnú výzvu na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia z 29. 6. 2020.

4. Okresný súd Banská Bystrica rozhodol platobným rozkazom z 13. 7. 2020, sp. zn. 11Up/1279/2020 o povinnosti žalovanej zaplatiť žalobkyni sumu 811,54 € a úrok z omeškania tak, ako je uvedený v žalobnom návrhu. Žalovaná voči platobnému rozkazu včas podala odpor, ktorý odôvodnila tým, že pri rozhodovaní o primeranom finančnom zadosťučinení je potrebné pristupovať reštriktívnym výkladom § 3 ods. 5 ZOS a zohľadňovať okolnosti konkrétneho prípadu. Rozhodnutia, ktorými boli žalobkyni priznané bezdôvodné obohatenie majú podľa žalovanej dostatočný sankčný charakter. Jeho priznanie spotrebiteľovi je možné vtedy, ak porušenie práva nie je možné inak napraviť (napr. pri premlčaní bezdôvodného obohatenia). Žalobkyni v danom prípade nevznikla žiadna ujma, ktorá by odôvodňovala priznanie primeraného finančného zadosťučinenia. Pri rozhodovaní by mal súd podľa žalovanej prihliadať na ľahostajný prístup žalobkyne počas kontraktačného procesu, keď svojím podpisom vyjadrila súhlas so zmluvnými podmienkami, že si zmluvu prečítala, uzatvorila ju vážne, zrozumiteľne, nie v tiesni, ani za nápadne nevýhodných podmienok. Žalovaná poskytla úver v dobrej viere, že sú žalobkyni známe zmluvné dojednania. Žalobkyňa žiadnym spôsobom neodôvodnila výšku primeraného finančného zadosťučinenia. Takúto výšku nepovažuje za primeranú a spravodlivú, pretože ide len o niekoľkonásobne uplatnené bezdôvodné obohatenie.

5. Žalobkyňa sa k odporu proti platobnému rozkazu vyjadrila v písomnom podaní z 1. 3. 2020, v ktorom uviedla, že nesúhlasí s argumentáciou žalovanej, ktorá nezohľadňuje aktuálnu právnu úpravu, ani rozhodovacia prax súdov. Podľa žalobkyne zákon nestanovuje ako podmienku priznania primeraného finančného zadosťučinenia, že porušenie práva nie je možné napraviť inak, ako to prezentovala žalovaná. Podľa žalobkyne jediný predpoklad, ktorý vyžaduje zákon, je úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti na súde. Podľa žalobkyne rozhodnutia súdov, na základe ktorých došlo k priznaniu bezdôvodného obohatenia, nemajú sankčný charakter. Jeho priznaním došlo iba k napraveniu stavu, ktorý spôsobila žalovaná v dôsledku absencie zákonných náležitostí v zmluvách o spotrebiteľských úveroch. Žalobkyňa poukázala aj na to, že žalovaná pri ich uzatváraní nekonala s odbornou starostlivosťou, keď žalovanej predkladala zmluvy obsahujúce neprijateľné zmluvné podmienky. Podľa žalobkyne znenie ust. § 3 ods. 5 ZOS účinné od 10. 6. 2013 nevyžaduje, ako predpoklad pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia, spôsobenie ujmy spotrebiteľovi. Žalovaná mohla podľa žalobkyne zabrániť vzniku súdneho sporu napr. snahou o uzavretie zmluvy, žalovaná sa však bránila aj na odvolacom súde, napriek vyslovenému názoru okresného súdu v konaní o vydanie bezdôvodného obohatenia. Podstatné však je, že k porušeniu spotrebiteľského práva došlo konaním žalovanej a nie žalobkyne, žalovaná pokračovala vo svojej neúspešnej obrane aj na odvolacom súde a nepokúšala sa spor urovnať mimosúdne, bola jej vždy pred začiatkom konania adresovaná predžalobná výzva, na ktorú nereagovala. Žalobkyňa poukázala vo svojom vyjadrení aj na rozhodnutia iných súdov, kde bolo priznané primerané finančné zadosťučinenie v obdobnej výške, príp. aj vo vyššej sume, ako požaduje žalobkyňa v tomto konaní. Žalobkyňa je presvedčená, že splnila všetky zákonné predpoklady pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia, preto naďalej zotrvala na podanej žalobe.

6. Zároveň žalobkyňa navrhla pokračovať v konaní, na základe čoho v súlade s § 14 ods. 3 z. č. 307/2016 Z. z. o upomínanom konaní a o doplnení niektorých zákonov (ďalej len „ZoUK“) postúpil Okresný súd Banská Bystrica vec miestne príslušnému okresnému súdu na základe návrhu žalobkyne na pokračovanie v konaní a v súlade s § 11 ods. 5 ZoUK došlo k zrušeniu platobného rozkazu.

7. Žalovanej bolo doručené vyjadrenie žalobkyne k odporu proti platobnému rozkazu, na ktoré v stanovenej lehote nereagovala.

8. Pojednávania, ktoré sa uskutočnilo 15. 4. 2021, sa žalovaná nezúčastnila a svoju neúčasť vopred ospravedlnila. Žalobkyňa poukázala na svoje doterajšie vyjadrenia. Na doplnenie podstatných skutočností uviedla, že bezdôvodné obohatenie, ktoré bolo priznané právoplatným rozhodnutím okresného súdu, jej nebolo zo strany žalovanej uhradené dobrovoľne, bližšie podrobnosti o stave exekučného konania uviesť nevedela. V rámci lustrácie konaní, ktoré predchádzali upomínanému konaniu, Okresný súd Banská Bystrica zistil, že na tomto súde bolo iniciované žalobkyňou exekučné konanie voči žalovanej, ktoré sa viedlo pod sp. zn. 14Ek/1191/2018, predmetom ktorého bolo vymoženie 4 057,69 s prísl., t. j. sumy bezdôvodného obohatenia, ktoré bolo žalobkyni priznané v konaní vednom

na okresnom súde pod sp. zn. 22C/233/2016. Žalobkyňa ďalej uviedla, že na jej nároku na primerané finančné zadosťučinenie nemá vplyv ani skutočnosť, že v minulosti pôsobila ako viazaný finančný agent žalovanej, ktorú vykonávala výlučne podľa pokynov žalovanej.

9. Okresný súd na základe vyjadrení strán sporu, predložených listín a pripojených spisov zistil nasledujúce skutočnosti.

10. Rozsudkom okresného súdu z 18. 1. 2017, č. k. 22C/233/2016-66, ktorý nadobudol právoplatnosť 14. 7. 2017 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici z 14. 6. 2017, č. k. 15Co/85/2017-120, bola žalovaná zaviazaná zaplatiť žalobkyni sumu 4 057,69 s úrokom z omeškania vo výške 8 % p. a. zo sumy 2 100 € od 7. 6. 2016 do zaplatenia, vo výške 5 % p. a. zo sumy 1 957,69 € od 7. 6. 2016 do zaplatenia a trovy konania v rozsahu 100 %. Z pripojeného spisu okresného súdu sp. zn. 22C/233/2016 vyplýva, že žalobkyňa sa prostredníctvom svojho zástupcu (Advokátska kancelária JUDr. Peter Rybár, s. r. o.) žalobou, doručenou súdu 13. 6. 2016, domáhala zaplatenie bezdôvodného obohatenia, ktoré malo vzniknúť tým, že so žalovanou uzavrela 9. 5. 2012 zmluvu o úvere č. XXXXXXXXXX, na základe ktorej jej bol poskytnutý úver vo výške 2 000 € s dohodnutou odplatom 1 460 €. Dňa 15. 5. 2013 uzavrela ďalšiu zmluvu o úvere č. XXXXXXXXXX, na základe ktorej jej bol poskytnutý úver vo výške 300 € s dohodnutou odplatom 144 €. Následne dňa 7. 5. 2014 bol žalobkyni poskytnutý ďalší úver vo výške 2 700 € s odplatom 2 340 € na základe zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXX. Napokon, posledný úver bol žalobkyni poskytnutý na základe zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXX z 6. 6. 2014 vo výške 350 € s odplatom 322 €. Žalobkyňa nad rámec istiny zaplatila žalovanej v prípade prvej úverovej zmluvy sumu 2 100 €, v prípade druhej úverovej zmluvy 240 €, v prípade tretej úverovej zmluvy 1 563,69 € a v prípade štvrtej úverovej zmluvy 154 €. Vo všetkých zmluvách žalobkyňa okrem osobných údajov uvádzala aj údaje o svojej živnosti (IČO, miesto podnikania a pod.), čo v rámci procesnej obrany namietala žalovaná, že úvery boli poskytnuté na podnikanie. Na pojednávaní dňa 18. 1. 2017 žalobkyňa uviedla, že peniaze si nebrala na podnikanie, ale na opravu domu, pretože sa presťahovali do domu po manželových rodičoch v roku 2004. Od roku 2012 je starobná dôchodkyňa. V čase uzatvárania zmlúv mala aj platné živnostenské oprávnenie, na základe ktorej podnikala predajom kozmetiky a v oblasti poisťovníctva.

11. Okresný súd v rozsudku z 18. 1. 2017, č. k. 22C/233/2016-66, uviedol, že uveril tvrdeniam žalobkyne o použití úverov na súkromné účely. Už v tom čase súd konštatoval, že z viacerých konaní pred súdmi je známe, že medzi bežnú prax žalovanej patrí označovať dlžníka ako podnikateľský subjekt a žalobkyňa nemohla mať vedomosť o následkoch spojených s podpisom žalovanej formulovaného vyhlásenia o použití úveru na podnikateľské účely. Okresný súd považoval takéto konanie žalovanej za nekalú obchodnú prax. Okresný súd zistil, že ani jedna zmluva nemá náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v znení účinnom ku dňu uzavretia zmlúv (ďalej len „ZSU“), čo malo za následok, že poskytnuté úvery sú bezúročné a bez poplatkov podľa § 11 ZSU. V rozsahu plnenia nad rámec istiny poskytnutých úverov tak došlo k bezdôvodnému obohateniu na strane žalovanej. Krajský súd v Banskej Bystrici na základe žalovanou podaného odvolania rozhodol rozsudkom z 14. 6. 2017, č. k. 15Co/85/2017-120, tak, že rozsudok okresného súdu potvrdil ako vecne správny.

12. Ďalej okresný súd zo svojej úradnej činnosti zistil, že žalobkyňa bola vo viacerých konaniach vypovedať ako svedok. V konaní vedenom pod sp. zn. 12C/6/2016, ktorého predmetom bolo taktiež vydanie bezdôvodného obohatenia od žalovanej, žalobkyňa ako svedok vypovedala, že pre žalovanú pracovala ako zástupkyňa na úväzok, v rámci ktorého uzatvárala zmluvy s dlžníkmi ako klientmi žalovanej. V danom prípade sa jej výpoveď týkala uzavretia zmluvy o úvere z 22. 3. 2012. Žalobkyňa ďalej uviedla, že od žalovanej mali interný predpis, že od dlžníka si má vyžiadať živnostenský list a ak ho nemá, tak musel preukázať výmer o dôchodku alebo pracovnú zmluvu. V prípade že bol dlžník nezamestnaný mohli mu ponúknuť iba úver vo výške 200 €. Okrem toho sa robili nekalé praktiky, ktoré spočívali v tom, že ak žalobkyňa vymôže od neplatičov nedoplatky, tak jej žalovaná mala vyplatiť za to odmenu, ktorú však následne stiahla z provízie. Podľa výpovede žalobkyne žalovaná robila aj iné nekalé praktiky, o ktorých mala vedomosť.

13. V konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 5C/81/2014 žalobkyňa opäť vypovedala ako svedok na pojednávaní 11. 2. 2015. V rámci svojej výpovede uviedla, že zmluvy o úvere podpisovala za

žalovanú ako mandatár. Žalovaná spolu s dlžníkom vypísala žiadosť o úver a po jej schválení aj samotnú zmluvu o úvere, v rámci ktorej dlžníkovi vysvetlila, akú výšku splátok a kedy má splácať. Zároveň bola inštruovaná žalovanou, že vždy, ak bol dlžník zamestnaný musela sa súčasne uzavrieť aj dohoda o zrážkach zo mzdy. Ak by sa dohoda neuzavrela, nebol by dlžníkovi poskytnutý úver.

14. V konaniach vedených na okresnom súde pod sp. zn. 1T/79/2013 a 2T/59/2016, bola žalobkyňa vypočutá za žalovanú ako oznamovateľa trestného činu. Žalobkyňa v rámci výsluchu uviedla, že vystupovala ako pracovník obchodnej služby pre žalovanú, za ktorú uzatvárala zmluvy o úvere. Zároveň sa preukázala aj plnomocenstvom, na základe ktorého bola oprávnená zastupovať žalovanú v trestnom konaní.

15. Podľa § 3 ods. 5 ZOS, proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len "kolektívne záujmy spotrebiteľov"). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

16. Na základe vykonaného dokazovania okresný súd dospel k záveru, že žaloba je čiastočne dôvodná. Pokiaľ ide o podmienky, ktorých splnenie vyžaduje § 3 ods. 5 ZOS, okresný súd zistil, že zo strany žalobkyne boli splnené. Pre úspešné uplatnenie primeraného finančného zadosťučinenia zákon vyžaduje úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej právnymi predpismi upravujúcimi spotrebiteľské právo. Žalobkyňa v tomto smere preukázala, že právoplatným rozhodnutím okresného súdu jej bolo priznané bezdôvodné obohatenie, ktoré vzniklo z dôvodu nedodržania zákonných ustanovení upravujúcich náležitosti zmlúv o spotrebiteľskom úvere. Najvyšší súd Slovenskej republiky v tomto smere uviedol vo svojom rozsudku z 30. 1. 2019, sp. zn. 6Cdo/127/2017, že „Citované ustanovenie má plniť jednak funkciu satisfakčnú a jednak funkciu sankčnú. Jeho cieľom je predovšetkým odradiť dodávateľov od protiprávneho konania voči spotrebiteľom. Možno ho však chápať aj ako prostriedok na vyvolanie aktivity spotrebiteľov domáhať sa ochrany svojich práv proti dodávateľom v prípadoch, kedy dodávatelia ich práva hrubým spôsobom porušujú. Účelom finančného zadosťučinenia je dovoliť ochranu porušeného práva spotrebiteľa ako slabšej strany v spotrebiteľských zmluvách spôsobom, ktorý práve z tohto dôvodu vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom, ktorý citované ustanovenie zákona vyžaduje je, že spotrebiteľ, na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia, alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve (porovnaj rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/389/2015). Žiadnu inú podmienku, t. j. ani podmienku, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a aby spotrebiteľovi bola privodená konkrétna ujma, nevyžaduje. Zákonodarcu pri uplatňovaní tohto nároku uľahčil spotrebiteľom dôkaznú situáciu, keď na rozdiel od nároku na náhradu (bezdôvodného obohatenia), je dôkazné bremeno na strane spotrebiteľa oveľa ľahšie, lebo odpadá problematické preukazovanie či už výšky škody, ujmy, príčinnej súvislosti alebo majetkového prospechu druhej strany. Preukazovanie skutočnej výšky utrpenej ujmy by bolo spravidla nereálne.“ V súlade s citovanou judikatúrou okresný súd konštatuje, že jediná podmienka, ktorá sa vyžaduje pri priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, bola splnená a preukázaná žalobkyňou, preto v ďalšom postupe sa okresný súd zaoberal výškou primeraného finančného zadosťučinenia.

17. Pre úplnosť okresný súd uvádza, že argumenty žalovanej použité v rámci procesnej obrany neobstoja, pretože priznanie bezdôvodného obohatenia v rámci plnenia nad rámec istiny úveru poskytnutého na základe spotrebiteľského úveru je samostatný nárok, ktorý nie je možné porovnávať s nárokom žalobkyne ako spotrebiteľa na primerané finančné zadosťučinenie. Výška priznaného bezdôvodného obohatenia môže byť zohľadnená pri posudzovaní samotnej výšky finančného zadosťučinenia. Súd sa však nestotožňuje s názorom žalovanej o dostatočnom sankčnom charaktere priznaného bezdôvodného obohatenia, pretože súdu je známe z jeho úradnej činnosti, že napriek

opakovaným rozhodnutiam súdov, ktoré na základe konštatovania o porušení ustanovení ZSU priznávajú bezdôvodné obohatenia spotrebiteľom, žalovaná si naďalej, aj prostredníctvom žalôb podaných na súdoch, uplatňuje nároky zo zmlúv o úvere, v ktorých taktiež absentujú základné náležitosti. Teda ani priznanie bezdôvodného obohatenia nepôsobí na žalovanú odradzujúco.

18. Pokiaľ ide o samotný rozsah finančného zadosťučinenia, zákon nestanovuje žiadne kritéria, ktoré je potrebné zohľadniť s výnimkou primeranosti finančného zadosťučinenia. Bude preto vecou úvahy súdu, aby so zreteľom na všetky okolnosti každého jednotlivého prípadu, stanovil rozsah finančného zadosťučinenia (porov. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30. 1. 2019, sp. zn. 6Cdo/127/2017, bod 18.).

19. Z doposiaľ existujúcej judikatúry sa vykryštalizovali určité okolnosti, ktoré súdy posudzujú pri určovaní výšky, avšak z pojmu primerané finančné zadosťučinenie je možné vyvodiť, že jeho výška bude závislá od konkrétnych okolností každého prípadu, predovšetkým má byť úmerná rozsahu a významu porušenia povinnosti dodávateľa.

20. V prvom rade súd zohľadňoval postavenie žalobkyne. V tomto konkrétnom prípade zohrala uvedená okolnosť najzásadnejší význam. Okresný súd nepopiera, že žalobkyňa vystupovala pri uzatváraní zmlúv ako spotrebiteľ, čo napokon konštatoval aj okresný súd v konaní vedenom pod sp. zn. 22C/233/2016. Žalobkyňa však nebola v pozícii slabšej strany bez potrebných znalostí a vedomostí, naopak v tomto konaní bolo preukázané, že žalobkyňa pracovala v prospech žalovanej, ktorá dojednávala a uzatvárala jednotlivé úverové zmluvy a riadila sa internými pravidlami žalovanej pri ich uzatváraní, teda priamo sa spolupodieľala na nekalých obchodných praktikách žalovanej. Tieto skutočnosti jednoznačne vyplývajú z jej výpovede v konaní vedenom pod sp. zn. 12C/6/2016. Žalobkyňa tak pri uzatváraní úverových zmlúv disponovala informáciami, ktoré možno charakterizovať ako profesionálne, ku ktorým nemali prístup bežní spotrebiteľia. Z tohto dôvodu je možné dať za pravdu žalovanej, že žalobkyňa pri ich uzatváraní mala vedomosť o tom, aké zmluvy a s akým obsahom uzatvára. Na druhej strane, aj v prípade vedomostí žalobkyne je žalovaná povinná dodržiavať ustanovenia § 9 ods. 2 ZSU a náležitosti zmlúv o spotrebiteľskom úvere, preto nebolo podstatné, či zo strany žalovanej išlo o konania z ľahostajnosti alebo sa spoliehala na to, že v prípade žaloby na súd bude úspešná a plnenie poskytnuté žalovanej nad rámec istiny jej bude vrátené. Okresný súd taktiež zistil, že ani po finančnej stránke žalobkyňa nebola odkázaná na uzatvorenie úverových zmlúv, keďže okrem výkonu živnosti poberala starobný dôchodok, rovnako ako jej manžel, ktorý si v tom období taktiež privyrábal popri dôchodku, čo vyplýva z údajov Sociálnej poisťovne, ako aj z výpovede žalobkyne v konaní vedenom pod sp. zn. 12C/6/2016. Žalobkyňa tak nebola v žiadnej finančnej tiesni, okrem toho ako osoba znalá pomerov na trhu nebankových subjektov musela mať vedomosť, že úvery poskytované žalovanou nie sú natoľko výhodné, ako úverové produkty konkurenčných spoločností pôsobiacich v tom čase na finančnom trhu.

21. Z iných konaní iniciovaných žalobkyňou na tomto súde navyše vyplýva, že žalobkyňa si uplatňovala bezdôvodné obohatenie zo zmlúv s inými veriteľmi ako aj primerané finančné zadosťučinenie (napr. konania vedené pod sp. zn. 12C/67/2013, 4C/38/2014), teda už v čase uzatvárania týchto zmlúv mala vedomosť o možnosti uplatniť si bezdôvodné obohatenie a primerané finančné zadosťučinenie a taktiež vedela o používaní neprijateľných zmluvných podmienok žalovanou v zmluvách.

22. Pokiaľ ide o argumenty v prospech žalobkyne, súd zohľadnil, že žalovaná jednoznačne použila neprijateľné zmluvné podmienky a pri uzavretí zmlúv konala v rozpore s v tom čase účinnými právnymi predpismi. Ďalší význam mala aj tá skutočnosť, že žalovaná dobrovoľne neuhradila priznané bezdôvodné obohatenie v parížskej lehote, ale žalobkyňa sa musela obrátiť na súd s návrhom na vykonanie exekúcie za účelom vymoženia priznaného plnenia. Na druhej strane žalovaná je veriteľom, pre ktorú žalobkyňa vykonávala činnosť pri uzavretí jednotlivých zmlúv a konala v súlade s jej internými predpismi, ktoré jej museli byť známe už pri uzavretí prvej zmluvy, keďže, ako vyplýva zo samotných výpovedí žalobkyne, v tom čase už vykonávala činnosť v prospech žalovanej.

23. Súd naopak nepovažoval za dôvodnú skutočnosť tvrdenú žalobkyňou, že konanie vedené pod sp. zn. 22C/233/2016 o priznanie bezdôvodného obohatenia bolo pre žalobkyňu náročné. V rámci konania pred okresným súdom sa uskutočnilo iba jedno pojednávanie, na ktorom bolo vyhovené žalobe v celom rozsahu. Súdu je taktiež známe, že zástupca žalobkyne podáva nielen na okresný súd obsahovo takmer totožné žaloby, ktoré prispôbuje okolnostiam konkrétneho prípadu. Skutkovo, ani právne tak nešlo

o zložité, či časovo náročné konanie. Okresný súd tak dospel k záveru, že pokiaľ ide o primeranosť výšky vzhľadom na všetky skutkové okolnosti tohto konkrétneho prípadu je dôvodné priznať žalobkyni finančné zadosťučinenie vo výške 100 €, ktoré bude plniť svoju satisfakčnú funkciu vo vzťahu k žalobkyni a sankčnú vo vzťahu k žalovanej. V prevyšujúcej časti žalobu ako nedôvodnú zamietol.

24. Žalobkyňa si spolu s primeraným finančným zadosťučinením uplatnila aj nárok na zákonný úrok z omeškania. V tejto časti okresný súd žalobu zamietol ako nedôvodnú z dôvodu, že povinnosť zaplatiť primerané finančné zadosťučinenie vzniká až na základe právoplatného rozhodnutia súdu a uplynutím paričnej lehoty v ňom určenej sa osoba, ktorej bola uložená povinnosť ho uhradiť, dostáva do omeškania. V tejto časti je preto nárok žalobkyne uplatnený predčasne. Pre správnosť tohto záveru okresný súd poukazuje na konštantnú judikatúru najvyššieho súdu, v ktorej dospel k rovnakému právnomu záveru a od ktorej nevidel dôvod sa odchýliť (rozsudok z 24. 6. 1998, sp. zn. 1 Cp 15/97, uverejnený v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 45/2000, rozsudok z 14. 3. 2012, sp. zn. 6 Cdo 185/2011).

25. Podľa § 255 ods. 1 a 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

26. Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

27. Pokiaľ ide o posúdenie pomeru úspechu a neúspechu vo veci, okresný súd vychádzal z toho že Žalobkyňa bola v konaní úspešná čo do základu jeho nároku. Výška priznaného finančného zadosťučinenia závisela od úvahy súdu, ktorú nemohla žiadnym spôsobom vopred predvídať, čo objektívne ani nie je možné. Z uvedeného teda vyplýva, že zamietnutá časť uplatneného finančného zadosťučinenia nie je možné považovať za procesný úspech žalobkyne, resp. procesný úspech žalovanej, ale ide o dôsledok úvahy súdu. Žalobkyňa je preto nevyhnutné považovať za plne procesne úspešnú, ak mala plný úspech čo do základu uplatneného nároku a súčasne výška plnenia, vyplývajúca z tohto jej procesného úspechu, závisela výlučne od úvahy súdu. (ŠTEVČEK, Marek, FICOVÁ, Svetlana, BARICOVÁ, Jana, MESIARKINOVÁ, Soňa, BAJÁNKOVÁ, Jana, TOMAŠOVIČ, Marek. Civilný sporový poriadok. 1. vydanie. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2017, s. 923.) O trovách konania preto rozhodol tak, že žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanej z prisúdenej sumy (t. j. 100 €) v rozsahu 100 % (v plnom rozsahu).

28. O výške náhrady trov konania rozhodne okresný súd po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie v lehote 15 dní od jeho doručenia, ktoré je potrebné doručiť Okresnému súdu Žiar nad Hronom v dostatočnom počte rovnopisov s prílohami, v prípade jeho doručenia iným spôsobom ako do elektronickej schránky súdu.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, podpis a spisovú značku tohto konania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť a odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie môže meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že:

a) neboli splnené procesné podmienky,

- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie dôkazy alebo tvrdenia, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1 § 365 CSP, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.